

andre Midler, som jeg nu ikke skal indlade mig nærmere paa, og som man mener at have til Raadighed i det givne Tilfælde. Men for mig er det klart, at det er den egentlige praktiske Konsekvens af Forbringingen, og derfor maa det være en konstitutionelt fundet Regjerings Opgave at være meget varsom i sine Udtalelser, hvor der er Spørgsmaal om at fravige Regjerings Forslag. Thi i alle de Tilfælde, som den ærede Ordfører talte om, var Situationen den, at der var indbragt Forslag fra Regjeringen; der forelaa altsaa bestemte, klare, utvetydige, udsørlige, gjenmemarbejdede Tilkendegivelser af Regjeringens Opfattelse i den paagældende Sag, og det, man saa forlangte af Regjeringen, var, at den med 14 Dages eller 4 Ugers Mellemrum skulde aldeles opgive det hele Grundlag, hvorpaa Regjeringsforslaget var udarbejdet, strax tilegne sig et fremmed, slet ikke prøvet eller gjenmemarbejdet Projekt, — jeg sigter her til Løblov — og saa derpaa sætte sin hele Sjæl ind, ikke som Mennekte, men som Minister. Det skulde Regjeringen saa gjøre til sin Opgave, og det skulde da tvinges igennem i den Form i det andet Thing. Se, det er den Forbring, som ligger paa Bunden af den ærede Ordførers Udtalelser, og det er imod den Slags Forbring, jeg holder mig overbevist om, at enhver konstitutionel Minister maa gjøre Front. Andre kunne gjøre det med mere Held og mere Talent, end vi have gjort det; men det maa være Opgaven, naar der skal være et sundt konstitutionelt Liv. Det er den Opgave, de Herrere ikke komne til at paatvinge os. Det er egentlig ikke den Opgave, der naturlig ligger for mig. Jeg havde mere Lyst til at gjenmemføre Noget i Forening med begge Thing, det vilde tiltale mig mere; men tilfældig, kan jeg gjerne sige, ved Omstændighedernes Magt har jeg, ligesom de andre Ministre, af de Herrere faaet paatvunget en anden Opgave, som vi have søgt at løse saa godt, vi formaade. Den ærede Ordfører tager feil, naar han tillægger mig den Tro, at den er bleven løst udmærket; jeg vilde hellere ønske, at den var bleven løst af Andre, der kunde have gjort det bedre og kraftigere end vi. Som jeg oftere har bemærket, staar der ikke her Personer overfor Personer, i alt Fald ikke paa Ministeriets Side; det er i alt Fald mig klart, at der mulig vilde komme større Lydelighed i Opfattelsen, naar det viste sig, at forskellige Personer opfattede Regjeringens Blikt paa samme Maade, arbejdede paa samme Maade, løsende den Opgave, som de Herrere saa at sige have paatvunget Regjeringen. Jeg har nævnet Løbtagen; den ærede Ordfører talte om en anden Sag; jeg hørte meget godt, at han vilde gjøre gjældende, at det Lønningsforslag, der blev forelagt, ikke var det samme som det Lønningsforslag, der nu foreligger, og at et æret Medlem (S. A. Hansen), der har spillet en eiendommelig Rolle i denne Sag, sekunderede og bekræftede, at

det var en fuldkommen rigtig Opfattelse af Ordføreren, at det var forskjellige Sager. Ja, det kan man jo sige; men det forholder sig ikke saa. Det er forskellige Forslag, men det er den samme Sag. Jeg gad dog vide, om man ikke har set mangfoldige Lovforslag undergaa lige saa store Forandringer under deres Gang gjennem Thingene som de, der adskille det af Regjeringen indbragte Lovforslag fra det Forslag, som kom ind paa Finantsloven. At det er den samme Sag, i denne tekniske Betydning af Ordet, er sikkert; at der derimod i Indholdet er en væsentlig Forskel mellem Regjeringens Forslag og det, de ærede Medlemmer indbragte, skal jeg være den Sidste til at modsig; thi Regjeringens Forslag var efter min Mening billigt og retfærdigt — det Forslag derimod, som de ærede Medlemmer indbragte, var, for at bruge et Udtryk, som den ærede Ordfører nogle Gange har brugt, og som vel altsaa maa være parlamentarisk, ynkeligt.

Ordføreren: Den ærede Minister gjentog mindst tre Gange: Det ligger der paa Bunden. (Finantsministeren: Logist!) Ja, logist. Naar den ærede Minister bruger sit „logist“, saa tror han at have truffet Alt, saa tror han, at han har fundet op fra Bunden af det Eneste, som findes paa Bunden. Jeg skal dog ikke lade den ærede Minister blive i denne Bilsfarelse. De Udtalelser, som jeg fremsatte før, vare, tror jeg, tydelige nok, og de bringe ikke, logist taget, til det Resultat, den ærede Minister fremsatte. Der er Andre, der maa kunne tænke, end den ærede Finantsminister; ellers saae det galt ud. Der ligger Intet paa Bunden af det, jeg udtalte, Intet, ikke det, der ligner, af hvad den ærede Finantsminister fremskillede. Naar dernæst den ærede Minister kom til at sige, at det ogsaa maatte ligge paa Bunden — thi det var vel Meningen —, at der var Tale om at sætte Landstinget Stolen for Døren, saa gad jeg egentlig vide, om der i mine Betragtninger fandtes en eneste Løddel, der kunde give den ærede Finantsminister Be rettigelse til at bruge dette Udtryk. (S. A. Hansen: Det blev ikke en Gang derved; der blev sagt: sætte Landstinget paa Døren.) Nei, det tror jeg dog ikke; der blev vist kun sagt: sætte Landstinget Stolen for Døren. Det lader jo altsaa til, at den ærede Finantsminister ikke kan forstaa det, jeg sagde; han har nu den Tro, at han har en helt ny Opgave, under hvilken han ikke kan forstaa Andres Betragtninger. Jeg har kun ment, at det var ønskeligt at have Ministre med en bestemt politisk Opfattelse i Almindelighed og om de enkelte Spørgsmaal, og at en Minister under sit Arbejde for at se sine Forslag, der maatte være prægede af denne politiske Opfattelse, satte igennem, maatte søge at vejlede og formaa det vedkommende Thing, hvilket det nu var han kom til at forhandle med, til at